

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: a) E.S., a b) J.S.**, oba zastoupeni *Mgr. Dušanem Havlenou, advokátem se sídlem v Blatné, Nad Vdovečkem 1206*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. července 2014 č.j. **ŽP/6387/14**,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. července 2014, č.j. ŽP/6387/14 a rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce ze dne 7.5. 2014, čj. 94/2014 se z r u š u j í a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši, kterou předseda senátu určí až v písemném vyhotovení rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Dušana Havleny, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí.

Obecní úřad Žihobce rozhodnutím ze dne 7.5.2014, čj. 94/2014 uložil každému z žalobců podle § 67 odst. 1 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb. a podle ust. § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích č. 274/2001 Sb. povinnost připojit budovu čp. 142, včetně

příslušenství v obci Žihobce, část Žihobce, vystavěnou na stavební parcele č. 232, obojí v k.ú. a obci Žihobce, jejímiž vlastníky jsou žalobci E.S. a J.S., na oddílnou splaškovou kanalizaci pro veřejnou potřebu ukončenou čistírnou odpadních vod (dále jen splašková kanalizace) v obci Žihobce, a to nejpozději do 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobou napadeným rozhodnutím Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce změnil tak, že za slovní spojení „na stavební parcele 232“ doplnil „a na pozemku p.č. 552/4“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba.

Žalobci v žalobě tvrdili, že již v odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce uváděli, že napojení jejich domu s příslušenstvím, je sice technicky možné, aleje ekonomicky neúnosné. Spádovou kanalizací není totiž možné připojení bazénu a WC zřízeného na jejich parcele p.č. 552/4 v k.ú. Žihobce. Připojení v tomto případě je možno provést pouze vybudováním tlakové kanalizace.

Pokud žalovaný tvrdil, že žalobci již v roce 1993, to je v době, kdy zřizovali vlastní domovní čistírnu odpadních vod, věděli, že po dokončení centrální čističky odpadních vod v obci bude obec požadovat jejich připojení na novou kanalizaci, pak žalobci tvrdili, že vyjádření obecního úřadu z 3.8.1993, zn. 337/93, kterým jim měla být tato skutečnost dána na vědomí, nedostali doručené a ve správním spisu je také založena pouze jeho kopie. Navíc v době vydání tohoto vyjádření byla domovní čistička odpadních vod žalobců již hotová.

Žalobci tvrdili, že nová kanalizace v obci byla budována sice od roku 1990, ale bez stavebního povolení a dodatečné povolení této stavby bylo vydáno až v roce 1995. Z toho žalobci dovozovali, že v době budování vlastní domovní čističky odpadních vod nevěděli, že se jednou budou muset připojit k centrální čističce odpadních vod v obci a nevěděli, kdy tato centrální čistička odpadních vod bude vůbec vybudována a jaké budou výškové parametry připojení.

Žalobci tvrdili, že Okresní úřad v Klatovech již 22.11.1993 vydal rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod žalobcům z jejich vlastní domácí čističky odpadních vod bez časového omezení, které by bylo vázáno na vybudování centrální čističky odpadních vod v obci. Žalobci tvrdili, že pokud obecní úřad ukládá žalobcům jiný způsob čištění odpadních vod, měl by hradit náklady na jejich připojení k centrální čističce odpadních vod. V této souvislosti odkázal na výkladové stanovisko Ministerstva zemědělství č. 19 k zák. č. 274/2001 Sb. ze dne 21.4.2008.

Žalobci dále tvrdili, že zastupitelstvo obce Žihobce dne 30. září 2009 na svém zasedání konstatovalo, že některé objekty v obci nemohou být připojeny k centrálně zbudované splaškové kanalizaci gravitačně a jejich připojení bude nezbytné řešit s pomocí čerpadla, které bude pořizováno z prostředků obce. Žalobci k tomuto závěru uváděli, že

pokud nemají odlišné postavení od ostatních obyvatel obce, pak vzhledem k situování bazénu a WC by i v jejich případě mělo být pořízeno čerpadlo na náklady obce.

Žalobci dále tvrdili, že uložená lhůta 6 měsíců jako termín pro připojení k nové kanalizaci je nereálná. Žalobce je osobou zdravotně postiženou, nemůže provádět práce na zřizování přípojky svépomocí a totéž platí i u druhé žalobkyně. Žalobci jsou v situaci, že si musejí na všechny práce objednat stavební firmu, což pro ně přináší vysoké náklady, které nejsou schopni uhradit a nejsou schopni ani splnit termín, ve kterém jim povinnost byla uložena.

Žalobci tvrdili, že sami byli v dobré víře, že splňují předpisy o čištění odpadních vod a pokud jim byly předkládány od roku 2012 nové smlouvy o vypouštění odpadních vod, tyto smlouvy žalobci odmítli podepsat, protože pro ně nebyly výhodné a všechny předpokládaly napojení nemovitosti žalobců na centrální čističku odpadních vod, když žalobci dosud takto napojení na veřejnou kanalizaci nejsou.

Žalobci se o kanalizační přípojce u jejich domu dozvěděli až 31.7.2013, když z vlastní iniciativy nahlíželi do správního spisu. Žalobci tvrdili, že vzhledem k uváděným okolnostem nejsou splněny podmínky pro to, aby jim byla uložena povinnost připojit budovu čp. 142, včetně příslušenství na stavební parcele č. 232 v k.ú. Žihobce a na pozemku pč. 552/4 v k.ú. Žihobce na oddílnou splaškovou kanalizaci pro veřejnou potřebu ukončenou čistírnou odpadních vod v obci Žihobce nejpozději do 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě žalobců

Žalovaný v písemném vyjádření uváděl, že pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí neměl žádný vliv názor zastupitelstva obce, které projevilo vůli hradit vlastníkům nemovitosti náklady na čerpadlo v případě, že objekt nebude moci být připojen gravitačně, neboť toto je záležitost spadající do soukromoprávních vztahů obce. K tvrzení žalobců, že uložená lhůta 6 měsíců pro termín připojení je nereálná, žalovaný poukázal na názor žalobců, kteří neuvedli, z jakého konkrétního důvodu shledávají nepřiměřenost stanoveného termínu. Žalobci přitom věděli od roku 1993, že se budou muset připojit na budovanou kanalizaci a je zřejmé, že v době, kdy bylo vyhotoveno vyjádření Obecního úřadu Žihobce, nebylo již vedeno správní řízení o povolení stavby domácí čistírny odpadních vod, ke kterému podle žalobců měla být předmětná písemnost zaslána. Žalovaný uvedl, že správní orgány při rozhodování o povinnosti by měly přihlížet k poměrům účastníků řízení, ale ti by měli řádně uplatnit své námítky a připomínky. V průběhu řízení o uložení povinnosti žalobců připojit se k veřejné kanalizaci žalobci neuváděli žádné důvody ani skutečnosti, týkající se přiměřenosti lhůty pro splnění ukládané povinnosti. Žalovaný stanovenou lhůtu pro splnění povinnosti označil za dostatečnou. K provedení propojení již povolené a realizované kanalizační přípojky a nemovitosti žalobců není zapotřebí stavebního povolení, ani jiného opatření stavebního úřadu a proto stanovená lhůta 6 měsíců pro realizaci povinnosti je přiměřená.

Tvrzení, že žalobci nemohli vědět, jak umístit své případné další stavby na pozemku, když v roce 1993 nebylo ještě vydáno stavební povolení na veřejnou kanalizaci v obci Žihobce, žalovaný uváděl, že žalobci sami připouštěli, že spádovou kanalizací je možné připojení pouze k domu čp. 142 a nikoliv k bazénu a WC. Stavba splaškové kanalizace včetně přípojek v obci Žihobce byla povolena rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 27.2.1995 zn. ŽP2112/94-231-2p o dodatečném stavebním povolení stavby dešťové splaškové kanalizace a vodovodu včetně přípojek a toto rozhodnutí bylo žalobcům též doručováno. Stavba bazénu žalobců byla povolena Městským úřadem v Sušici rozhodnutím vydaným mnohem později a to až v roce 2004 a minimálně v této době již o existenci budované kanalizace žalobci věděli. Žalovaný zdůraznil, že pro posouzenou věc není rozhodné, zda žalobci mají povolení správního orgánu k vypouštění odpadních vod do kanalizace, jelikož současné právní předpisy toto povolení nevyžadují a vypouštění odpadních vod do kanalizace pro veřejnou potřebu je možné realizovat pouze na základě smluvního vztahu. Z ustanovení § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 254/2001 Sb. přitom vyplývá, že příslušný vodoprávní úřad z moci úřední může platné povolení k nakládání s vodami změnit nebo zrušit, pokud oprávněnému, který má povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních, byla uložena povinnost připojit se na kanalizaci pro veřejnou potřebu. Z tohoto vyplývá, že překážkou řízení o uložení povinnosti připojit stavbu na kanalizaci pro veřejnou potřebu není platné povolení k vypouštění odpadních vod.

Ve věci ostatních vznesených námitek žalovaný poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se s námitkami uplatněnými v odvolání žalobců již vypořádal a navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná soudem zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel soud z ust. § 25 písm. a) zák. č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích, podle kterého veřejnou správu na úseku vodovodu a kanalizací podle tohoto zákona vykonávají též obecní úřady.

Současně vycházel z ust. § 26 odst. 2 písm. b) zák. o vodovodech a kanalizacích, podle kterého obecní úřady v přenesené působnosti rozhodují o uložení povinnosti připojit se na kanalizaci podle § 3 odst. 9. K této dikci zákona soud odkaz ust. § 26 odst. 2 písm. b) zák. o vodovodech a kanalizacích na § 3 odst. 9 soud vykládá jako legislativní lapsus, neboť ust. § 3 odst. 9 vůbec neobsahuje a uložení povinnosti připojit se na kanalizaci zjevně řeší ust. § 3 odst. 8 cit. zákona.

Podle § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých

vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné.

Z odůvodnění rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce vyplývá, že tento správní orgán zahájil správní řízení o povinnosti připojit se na kanalizaci z moci úřední, písemností ze dne 19.3.2012, čj. 46/2012. Tento správní orgán shromáždil jednotlivé písemné podklady, přihlédl

k vyjádření žalobců k těmto podkladům a dospěl k závěru, že připojení budovy žalobců čp. 142 na splaškovou kanalizaci je technicky reálné a možné, a to podle stanoviska projektanta. Správní orgán připustil, že žalobci jsou vlastníky domovní čističky odpadních vod typu DČOV-5, která jim byla povolena Okresním úřadem v Klatovech již v roce 1993, kdy tak nabyli oprávnění k vypouštění odpadních vod do původní jednotné kanalizace. Realizaci domácí čistírny odpadních vod a její užívání povolil Okresní úřad v Klatovech na základě souhlasu Obecního úřadu v Žihobci s tím, že obec Žihobce souhlasila s realizací tohoto druhu čištění a odvádění odpadních vod do doby, než bude vybudována centrální čistírna odpadních vod pro celou obec Žihobce. Souhlas byl tak od samého počátku časově omezen do doby vybudování splaškové kanalizace, k čemuž také došlo. Od roku 2012 žalobci proto vypouštějí odpadní vody do původní kanalizace neoprávněně. Podle správního orgánu I. stupně tak byly splněny všechny podmínky podle § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích, zejména byla prokázána existence splaškové kanalizace v obci a nebylo důvodu pochybovat o správnosti závěru projektanta o možnostech připojení žalobců nově vybudované kanalizaci v obci. V otázce délky lhůty, ve které má být povinnost připojit se ke kanalizaci realizována, správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že v místních podmínkách byly běžně dosahované lhůty pro propojení na veřejnou kanalizaci v letech 2011 až 2012 v délce 2 až 3 měsíců a proto stanovená lhůta 6 měsíců u žalobců pro splnění povinnosti byla shledána vzhledem k přírodním podmínkám jako zcela reálná.

Žalovaný správní orgán při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Žihobce především zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ukládá žalobcům povinnost připojit budovu čp. 142 na veřejnou kanalizaci, včetně příslušenství budovy vystavěné na parcele č. 232 v k.ú. Žihobce. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřetelně patrné, že se jedná o připojení budovy čp. 142, včetně příslušenství a není pochyb o tom, že se tak jedná i o připojení bazénu žalobců a WC umístěného v této stavbě. Žalovaný neměl pochybnost o tom, že stavba bazénu a relaxační plochy, ve které je umístěno WC, je právě příslušenství rodinného domu žalobců, protože je skutečností, že odpadní vody ze stavby čp. 142 v obci Žihobce i odpadní vody z WC „ve stavbě bazénu“ jsou čištěny v čistírně odpadních

vod ve vlastnictví žalobců. Stavba bazénu a relaxační plochy včetně WC byla jako stavba označená: „Bazén u RD čp. 142, Žihobce“ povolena rozhodnutím Městského úřadu Sušice čj. 8217/04-330 ze dne 2.6.2004, a to na pozemku pč. 552/4 v k.ú. Žihobce. Vzhledem k tomu, aby v budoucnu byla vyloučena pochybnost o tom, na kterém pozemku se WC ve stavbě bazénu nachází, doplnil žalovaný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně i o pozemek pč. 552/4 v k.ú. Žihobce, na kterém se nachází stavba bazénu, včetně připojeného WC. Z tohoto důvodu žalovaný výrok správního orgánu I. stupně v této části změnil a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný dále zdůraznil, že ze zákona o vodovodech a kanalizacích a ani z prováděcí vyhlášky k tomuto zákonu nevyplývá, že by správní orgán měl hodnotit též ekonomickou stránku v rámci rozhodování o uložení povinnosti připojit se na kanalizaci. Ve smyslu § 1 odst. 2 zák. o vodovodech a kanalizacích správní orgán pouze dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Žalobci podle žalovaného již v roce 1993, kdy realizovali vlastní domácí čistírnu odpadních vod, věděli, že obec bude po zřízení nové kanalizace požadovat připojení odběratelů k této kanalizaci. To vyplývá z vyjádření Okresního úřadu Žihobce z 3.8.1993. V této době platila vyhláška č. 83/1976 Sb. o obecních technických požadavcích na výstavbu, která v § 5 odst. 5 ukládala, aby výšková poloha a výška staveb umožňovala jejich napojení na veřejné sítě, včetně sítě vodovodní a kanalizační. Z toho vyplývá, že žalobci měli počítat s budoucím přepojením jejich nemovitosti na budovanou splaškovou kanalizaci a měli tomu uzpůsobit výškové umístění stavby rodinného domu, včetně kanalizace a čistírny odpadních vod a v případě i dalších staveb, aby bylo možné provést připojení gravitačně, v co nejkratší vzdálenosti a ekonomicky nejvhodnějším řešením. Pokud ze zápisu mimořádného jednání zastupitelstva obce Žihobce z 30.9.2009 vyplývá, že obec věděla o tom, že některé objekty nebudou moci být gravitačně připojeny a odvod splaškových vod bude řešen pomocí čerpadla, které bude pořízeno z prostředků obce, vyplývá, že žalobci mají odlišné postavení od ostatních obyvatel obce. Žalovaný k výtce na nepřiměřenost délky termínu na připojení na kanalizaci uváděl, že žalobci nenavrhli jinou lhůtu ke splnění uložené povinnosti a správní orgán I. stupně stanovenou lhůtu ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil. Ve vazbě na tyto uváděné důvody žalovaný rovněž považoval stanovení lhůty k připojení na kanalizaci za přiměřené.

Krajský soud při posouzení žaloby vycházel z tvrzení žalobců, že v jejich případě nebyly splněny podmínky pro to, aby jim byla uložena povinnost připojit budovu čp. 142, včetně příslušenství na stavební parcele č. 232 a na pozemku pč. 552/4 v k.ú. Žihobce na splaškovou kanalizaci v obci v termínu do 6 měsíců od vydaného rozhodnutí.

Předmětem řízení před správními orgány byla otázka, zda jsou splněny zákonné podmínky, za kterých příslušný správní orgán může žalobcům uložit povinnost připojit se na kanalizaci. Správní orgány rozhodovaly na podkladě ust. § 3 odst. 8 zák. o vodovodech a kanalizacích, podle kterého *obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné*. Toto zákonné ustanovení zakládá správnímu orgánu oprávnění využít institutu správního uvážení a zvolit jeden z možných způsobů řešení konkrétního případu. Při výkonu této tzv. *diskreční pravomoci* správní orgán vystupuje v podstatě autonomně a je na jeho uvážení, jaké konkrétní řešení konkrétního případu přijme a pouze dbá, aby toto řešení bylo vydáno v rámci zákonných mezí a nebylo výrazem libovůle veřejné moci. Pokud správní soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu vydané v procesu správního uvážení, respektuje autonomní činnost správního orgánu a pouze přezkouvává, zda rozhodnutí správního orgánu nepřekročilo zákonem stanovené meze správního uvážení a zda ze zjištěného stavu věci správní orgán dovodil právní závěry odpovídající zásadám formální logiky. I když správní orgán tedy postupuje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil.

V přezkoumávaném případě meze správního uvážení stanoví především zákon o vodovodech a kanalizacích v § 3 odst. 8, dle kterých povinnost připojit se na kanalizaci lze uložit pouze vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody. Druhou podmínkou je podmínka technické možnosti realizace připojení se na kanalizaci. Meze správního uvážení tvoří ale rovněž i elementární právní principy správního rozhodování, které správní orgán je povinen respektovat a ke kterým náleží princip právní jistoty, princip rovnosti osob, o jejichž právech se jedná a princip obdobného rozhodování v obdobných případech.

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního orgánu proto soud především na podkladě uplatněné žaloby sledoval, do jaké míry rozhodnutí vydané s použitím správního uvážení, bylo vydáno v zákonných mezích při respektování základních právních principů správního rozhodování.

Zjištěný stav věci nesporně prokázal, že v projednávaném případě žalobci jsou vlastníky budovy čp. 142 vystavěné na stavební parcele č. 232 a bazénu s připojeným WC vybudovaným na pozemku p.č. 552/4 v obci a v k.ú. Žihobce. Nespornou skutečností byl rovněž závěr, že žalobcům, jako vlastníkům uvedených nemovitostí vznikají na těchto nemovitostech odpadní vody.

Jako nespornou hodnotí soud rovněž skutečnost, že v obci Žihobce je zřízena splašková kanalizace pro veřejnou potřebu ukončená čistírnou odpadních vod. Závěr žalovaného a závěr správního orgánu I. stupně o technické možnosti připojení se žalobců na tuto kanalizaci, vycházel ze stanoviska inženýrské společnosti PROVOD-INŽENÝRSKÁ SPOLEČNOST s.r.o. se sídlem V Podhájí 226/28 v Ústí nad Labem, která pro potřeby obecního úřadu Žihobce dne 6.6.2013 vypracovala stanovisko projektanta k připojení jednotlivých nemovitostí na splaškovou kanalizační síť. Připojení bylo posuzováno ve vztahu k vlastníkům domu čp. 23, 24 (P. a I.M.), čp. 66 (P.a I.M.), čp. 53 (K.K.), stavební parcela 179 (KK.), čp. 42 (F. a L.K.) a čp. 110 (P. a L.K.). Samostatně byla posuzována otázka připojení na splaškovou kanalizaci ve vztahu k nemovitosti čp. 142 v Žihobcích, která je ve vlastnictví obou žalobců. Stanovisko projektanta ve vztahu k této nemovitosti žalobců konstatuje, že *z pohledu projektanta projektu „Žihobce - ČOV a kanalizace“ není shledán žádný technický důvod, proč by uvedená nemovitost neměla být na kanalizaci napojena*. Toto stanovisko podle názoru soudu technickou možnost připojení na kanalizaci deklaruje v té nejobecnější možné podobě. Při současné existenci široké škály technických možností realizace připojení nemovitosti na veřejnou kanalizaci je nezbytné tento obecný závěr dále specifikovat ve vztahu ke konkrétnímu projednávanému případu, což znamená zohlednit situování konkrétního místa, ve kterém na nemovitostech žalobců vznikají odpadní vody, vytyčit a hodnotit optimální trasu zřizované přípojky ve vazbě na specifikovanou trasu splaškové kanalizace, do které má být přípojka napojena a vyhodnotit i výškové poměry, které jsou určující pro závěr, zda připojení na kanalizaci je technicky řešitelné způsobem gravitačním anebo vztakovým. To vše jsou skutečnosti, které umožní učinit závěr o technické možnosti připojení žalobců na splaškovou

kanalizaci v obci. Stanovisko projektanta, které bylo dosavadním podkladem pro rozhodnutí, však tyto požadavky nesplňuje.

Pokud zákonné meze správního uvážení představují i elementární právní principy správního rozhodování pak je nezbytné, aby i v souzeném případě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno při jejich respektování. K elementárním principům správního rozhodování náleží především respektování základních zásad činnosti správních orgánů, kde kromě jiného v § 2 odst. 3 v rámci **zásady ochrany dobré víry** je ukládáno správnímu orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Správní orgán tak může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. V této souvislosti je proto nezbytné, aby správní orgán se vypořádal s otázkou, zda vydávané rozhodnutí o povinnosti připojit se na kanalizaci je v souladu se zásadou dobré víry. Oba žalobci se v současné době nacházejí v situaci, kdy dům čp. 142, parcela čp. 232 a rovněž bazén s připojeným WC na parcele p.č. 552/4 v k.ú. Žihobce jsou stavbami vybudovanými na podkladě řádného stavebního povolení a jsou užívány na podkladě kolaudačního rozhodnutí příslušného stavebního úřadu.

Zásada proporcionality, podle které správní orgán může zasahovat do práv nabytých v dobré víře jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu sice není vyjádřena zvláštním zákonem o vodovodech a kanalizacích a není definována jeho zákonná podmínka, za které lze rozhodnout o uložení povinnosti připojit se na kanalizaci, nicméně tato zásada a její respektování náleží též ke zmíněným elementárním právním principům správního rozhodování. V rámci sledování naplnění této zásady je proto na správním orgánu posuzovat i ekonomické aspekty zřízení kanalizační přípojky, posuzovat, zda vybudování přípojky není extrémně nákladné. Respektování zásady proporcionality správní orgán proto současně vede k posouzení, zda ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu přijaté řešení je v souladu se zájmem veřejným, který v daném případě je nesporný, neboť nakládání s odpadními vodami v rámci vymezených legislativních pravidel a zřizování a provozování kanalizace pro veřejnou potřebu je v souladu s veřejným zájmem. Přesto nelze pominout nezbytnost komparace tohoto veřejného zájmu se zájmem soukromým a je nezbytné zvažovat, nakolik veřejný zájem na uložení povinnosti žalobcům na připojení do splaškové kanalizace převažuje nad soukromým zájmem žalobců jako vlastníků dotčených nemovitostí. Pro úvahu v tomto směru je potřebné vycházet z předpokládané trasy přípojky žalobců, její délky, rozsahu převýšení a hodnotit úměrnost předpokládaných nákladů připojení.

Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu dbát i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Skutečnosti zjištěné v řízení před správními orgány vdané věci však naplnění této **zásady legitimního očekávání** nenaplnují. Zápis z mimořádného zasedání zastupitelstva obce Žihobce konstatuje, že v obci existuje několik objektů, které se nemohou ke splaškové kanalizaci gravitačně připojit a že tyto přípojky osadí dodavatel na náklady obce přečerpávacím čerpadlem. S rozdílným přístupem obce k žalobcům se žalovaný vypořádal pouhým konstatováním, že *žalobci mají odlišné postavení od ostatních obyvatel obce*, aniž by závěr blíže odůvodnil.

Krajský soud v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného a předcházejícího rozhodnutí správního rozhodnutí I. stupně shledal, že rozhodnutí postrádá důvody dokládající naplnění zákonných podmínek pro rozhodnutí o uložení povinnosti žalobcům připojit se na veřejnou splaškovou kanalizaci. Z výše definovaných zákonných podmínek správní orgány vycházely pouze z nesporně prokázané podmínky, že v obci Žihobce je zřízena splašková kanalizace pro veřejnou potřebu a spokojily se s neurčitou deklarací projektanta technické možnosti připojení žalobců k této kanalizaci, která nedokládá naplnění požadavku ust. § 3 odst. 8 *in fine* zákona o vodovodech a kanalizacích. Rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně však postrádá i důvody, které by objasnily, že v rámci rozhodování o uložení povinnosti připojení žalobců připojit se ke splaškové kanalizaci byly respektovány základní zásady správního řízení zahrnující zásadu ochrany dobré víry, zásadu přiměřenosti, zásadu ochrany veřejného zájmu a zásadu legitimního očekávání. Rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně se stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žaloba žalobců byla soudem vyhodnocena jako důvodná a soud zrušil proto žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení a ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Protože zjištěná nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zatížila rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil krajský soud na podkladě § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobci dosáhli v řízení procesního úspěchu a proto soud žalobcům přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci prostřednictvím svého zástupce uplatnili náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby a požádali o náhradu hotových výdajů v rozsahu dvou režijních paušálů, v rámci nákladů řízení uplatnili uhrazený soudní poplatek za podanou žalobu. Výše nákladů řízení v celkové částce 16.880,- Kč je představována uhrazeným soudním poplatkem každým ze žalobců v částce 3.000,- Kč, odměnou za zastupování za 2 úkony po 3.100,- Kč a 2 režijní paušály po 300,- Kč. Vzhledem k tomu, že při zastupování obou žalobců jedním zástupcem byly činěny společné úkony při zastupování ve smyslu § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu, náleží advokátovi za každou zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20%. Odměna za 2 úkony a 2 režijní paušály u každého ze žalobců tak činí 5.440,- Kč. Odměna za zastupování nebyla navýšena o příslušnou sazbu daně z přidané hodnoty, protože zástupce žalobců nedoložil, že je plátcem DPH.

O žalobě bylo krajským soudem rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť jednak žalobci i žalovaný souhlasili s projednáním žaloby bez nařízení jednání a jednak důvodem zrušení napadeného rozhodnutí byla shledaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí, při které soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu